

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:
 — została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
 — jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
 — będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 4 lutego 1997 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*

198

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 28 grudnia 1998 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o odpowiedzialności osób utrzymujących hotele za rzeczy wniesione przez gości hotelowych, sporządzonej w Paryżu dnia 17 grudnia 1962 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 4 ustęp 1 Konwencji o odpowiedzialności osób utrzymujących hotele za rzeczy wniesione przez gości hotelowych, sporządzonej w Paryżu dnia 17 grudnia 1962 r., został złożony dnia 18 marca 1997 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi, dokument ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską wymienionej konwencji.

Zgodnie z artykułem 4 ustęp 3 tej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 19 czerwca 1997 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 4 ustęp 2 wymienionej konwencji weszła ona w życie dnia 15 lutego 1967 r.

2. Następujące państwa stały się stronami wymienionej konwencji w niżej podanych datach:

Belgia	15 grudnia 1972 r.
Bośnia i Hercegowina	30 marca 1995 r.
Chorwacja	15 grudnia 1994 r.
Cypr	6 kwietnia 1984 r.
Francja	19 grudnia 1967 r.
Irlandia	15 lutego 1967 r.
Luksemburg	26 kwietnia 1980 r.
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	1 lipca 1994 r.
Malta	13 marca 1967 r.
Niemcy	15 lutego 1967 r.
Słowenia	21 stycznia 1993 r.
Włochy	12 sierpnia 1979 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	15 lutego 1967 r.

3. Podczas składania dokumentów ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia oraz w terminach późniejszych

złożone zostały przez następujące państwa podane niżej oświadczenie i zastrzeżenia:

FRANCJA

Ustawodawstwo francuskie dotyczące spraw uregulowanych przez konwencję, notyfikowane zgodnie z artykułem 1 ustęp 3 konwencji w liście od Stałego Przedstawiciela Francji z dnia 5 marca 1975 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 7 marca 1975 r.

I. Wyciąg z Dziennika Urzędowego Republiki Francuskiej z dnia 27 grudnia 1973 r.

Ustawa nr 73-1141 z dnia 24 grudnia 1973 r. zmieniająca artykuły od 1952 do 1954 Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności osób utrzymujących hotele

Zgromadzenie Narodowe oraz Senat przyjęły,

Prezydent Republiki promulguje prawo w następującym brzmieniu:

Art. 1 — Artykuł 1952 Kodeksu cywilnego otrzymuje brzmienie:

„Art. 1952 — Osoby utrzymujące zajazdy i hotele odpowiedzialne są, jako przechowawcy, za ubrania, bagaże i inne rzeczy wniesione na teren ich zakładu przez gościa; przechowanie tego rodzaju rzeczy uznawane jest za przechowanie konieczne.”

Art. 2 — Artykuł 1953 Kodeksu cywilnego otrzymuje brzmienie:

„Art. 1953 — Osoby te odpowiedzialne są za kradzież lub uszkodzenie tych rzeczy, w przypadku gdy kradzież lub szkoda wyrządzone zostały przez ich służbę lub personel funkcyjny, lub przez osoby obce na terenie hotelu.”

„Odpowiedzialność ta jest nieograniczona, niezależnie od jakichkolwiek zastrzeżeń odmien-

nych, w przypadku kradzieży lub pogorszenia się przedmiotów u nich zdeponowanych lub których przyjęcia odmówili bez uzasadnionego powodu”.

„W każdym innym przypadku odszkodowanie za straty należne podróżnemu jest ograniczone, z wyłączeniem wszelkich dalej idących ograniczeń umownych tego odszkodowania, do stawki stanowiącej równowartość 100-krotnej ceny opłaty za wynajęcie pomieszczenia hotelowego liczonej za dobę, chyba że podróżny udowodni, iż szkoda, którą poniósł, wynika z winy prowadzącego zakład lub z winy osób, za które ten ostatni ponosi odpowiedzialność.”

Art. 3. — Artykuł 1954 Kodeksu cywilnego otrzymuje brzmienie:

„Art. 1954 — Osoby utrzymujące zajazdy i hotele nie są odpowiedzialne za kradzież lub szkodę spowodowane siłą wyższą ani za pogorszenie wynikające z właściwości lub usterki rzeczy, pod warunkiem udowodnienia tego faktu.

Niezależnie od postanowień artykułu 1953, osoby utrzymujące zajazdy i hotele odpowiedzialne są za przedmioty pozostawione w pojazdach zaparkowanych na terenie ich zakładu do wysokości 50-krotnej ceny wynajęcia pomieszczenia hotelowego na dobę.

Artykuły 1952 i 1953 nie mają zastosowania do zwierząt żywych.”

II. Wyciąg z Kodeksu cywilnego

Dział V rozdział II tytuł jedenasty (w brzmieniu ustalonym ustawą nr 73-1141 z dnia 24 grudnia 1973 r.)

O przechowaniu koniecznym

Art. 1949 — Przechowanie konieczne to takie, które wymuszone jest przez jakikolwiek wypadek, taki jak pożar, zawalenie się, rabunek, zatopienie lub inne nieprzewidziane zdarzenie.

Art. 1950 — (U. z dnia 21 lutego 1948 r.) Dowód ze świadków na okoliczność przechowania koniecznego dopuszczalny jest także w przypadku wartości mniejszej niż 50 F.

Art. 1951 — Do przechowania koniecznego stosuje się poza tym wszelkie inne powyższe przepisy.

Art. 1952 — (U. nr 73-1141 z dnia 24 grudnia 1973 r.) Osoby utrzymujące zajazdy i hotele odpowiedzialne są, jako przechowawcy, za ubrania, bagaże i inne rzeczy wniesione na teren ich zakładu przez gościa; przechowanie tego rodzaju rzeczy uznawane jest za przechowanie konieczne.

Art. 1953 — (U. nr 73-1141 z dnia 24 grudnia 1973 r.)

Osoby te odpowiedzialne są za kradzież lub uszkodzenie tych rzeczy, w przypadku gdy kradzież lub szkoda wyrządzone zostały przez ich służbę lub personel funkcyjny, lub przez osoby obce na terenie hotelu.

Odpowiedzialność ta jest nieograniczona, niezależnie od jakichkolwiek zastrzeżeń odmiennych, w przypadku kradzieży lub pogorszenia się przedmiotów u nich zdeponowanych lub których przyjęcia odmówili bez uzasadnionego powodu.

W każdym innym przypadku odszkodowanie za straty należne podróżnemu jest ograniczone, z wyłączeniem wszelkich dalej idących ograniczeń umownych tego odszkodowania, do stawki stanowiącej równowartość 100-krotnej ceny opłaty za wynajęcie pomieszczenia hotelowego liczonej na dobę, chyba że podróżny udowodni, iż szkoda, którą poniósł, wynika z winy prowadzącego zakład lub z winy osób, za które ten ostatni ponosi odpowiedzialność.

Art. 1954 (U. nr 73-1141 z dnia 24 grudnia 1973 r.)

Osoby utrzymujące zajazdy i hotele nie są odpowiedzialne za kradzież lub szkodę spowodowane siłą wyższą ani za pogorszenie wynikające z właściwości lub usterki rzeczy, pod warunkiem udowodnienia tego faktu.

Niezależnie od postanowień artykułu 1953, osoby utrzymujące zajazdy i hotele odpowiedzialne są za przedmioty pozostawione w pojazdach zaparkowanych na terenie ich zakładu do wysokości 50-krotnej ceny wynajęcia pomieszczenia hotelowego na dobę.

Artykuły 1952 i 1953 nie mają zastosowania do zwierząt żywych.

MALTA

Ustawodawstwo maltańskie dotyczące spraw regulowanych przez konwencję, notyfikowane zgodnie z artykułem 1 ustęp 3 konwencji w liście Rządu Maltańskiego z dnia 14 stycznia 1967 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 17 stycznia 1967 r.

Ustawa nr 11 z 1966 r.

Ustawa zmieniająca Kodeks cywilny, Tytuł 23

Jej Królewska Mość za radą i zgodą Izby Reprezentantów zgromadzonej w Parlamencie oraz Izba na mocy przyznanych jej uprawnień postanawiają, co następuje:

1. Niniejsza ustawa może być powoływana jako ustawa (zmieniająca) Kodeks cywilny (nr 2) z 1966 r. i będzie rozumiana i interpretowana jako jeden akt wraz z Kodeksem cywilnym, zwanym dalej „ustawą podstawową”.

2. Dział 1082 ustawy podstawowej otrzymuje następujące brzmienie:

„Odpowiedzialność osób utrzymujących hotele 1082.

(1) Osoba utrzymująca hotel odpowiada do kwoty nie przekraczającej siedemdziesięciu pięciu funtów za jakiegokolwiek uszkodzenie, zniszczenie lub utratę rzeczy wniesionej do hotelu przez jakiegokolwiek gościa.

- (2) Odpowiedzialność osoby utrzymującej hotel będzie nieograniczona:
- jeżeli rzecz została oddana jej na przechowanie lub
 - jeżeli odmówiła przyjęcia rzeczy na przechowanie, do czego była zobowiązana na podstawie następnego ustępu, lub
 - w każdym przypadku, w którym uszkodzenie, zniszczenie lub utrata rzeczy zostały spowodowane umyślnie lub przez niedbalstwo, lub brak umiejętności, nawet w nieznacznym stopniu, przez nią lub przez osoby, za których działanie ponosi ona odpowiedzialność.
- (3) Osoba utrzymująca hotel jest obowiązana przyjmąca na przechowanie papiery wartościowe, pieniądze i przedmioty wartościowe, z wyjątkiem rzeczy niebezpiecznych i takich rzeczy, jakie ze względu na ich rozmiary i standard hotelu są uciążliwe lub mają nadmierną wartość.
- (4) Osoba utrzymująca hotel może wymagać, aby wszelkie rzeczy oddane jej na przechowanie umieszczone były w zamkniętym lub zabezpieczonym pojemniku.
- (5) Postanowienia ustępów (1) i (2) niniejszego działu nie mają zastosowania, jeżeli gość, po wykryciu uszkodzenia, zniszczenia lub utraty, nie powiadomi o tym niezwłocznie osoby utrzymującej hotel lub jeżeli szkoda, zniszczenie lub utrata rzeczy spowodowana jest przez:
- zdarzenie przypadkowe lub siłę wyższą, lub
 - przyczynę tkwiącą w uszkodzonej, zniszczonej lub utraconej rzeczy, lub
 - działanie lub zaniechanie gościa, który wniósł rzecz do hotelu, lub jakiegokolwiek innej osoby niż osoba utrzymująca zakład hotelowy, której gość ten rzecz powierzył, lub jakiegokolwiek osoby zatrudnionej przez takiego gościa lub jemu towarzyszącej albo jego odwiedzającej.
- (6) Jakiegokolwiek porozumienie wyraźne lub dorozumiane między osobą utrzymującą hotel a gościem, zawarte przed powstaniem jakiegokolwiek uszkodzenia, zniszczenia lub utratą rzeczy i mające na

celu wyłączenie, zmniejszenie lub ograniczenie odpowiedzialności osoby utrzymującej hotel określonej w niniejszym dziale, jest nieważne.

Jeżeli w przypadkach wymienionych pod lit. (a) i (c) ustępu 2 niniejszego działu uszkodzenie, zniszczenie lub utrata rzeczy nie zostały spowodowane przez osobę wymienioną w ustępie (c) umyślnie lub z powodu rażącego niedbalstwa, ważne jest jakiegokolwiek porozumienie zawarte w jakimkolwiek czasie przez gościa, na mocy którego odpowiedzialność osoby utrzymującej hotel zmniejszona jest do wysokości nie mniejszej niż siedemdziesiąt pięć funtów.

- (7) W dziale niniejszym i w dziale 2113 niniejszego Kodeksu wyraz „gość” oznacza osobę, która zatrzymuje się w hotelu i otrzymuje do dyspozycji miejsce noclegowe, lecz nie jest pracownikiem hotelu.
- (8) W dziale niniejszym jakiegokolwiek odniesienie do „osoby utrzymującej hotel”, z wyjątkiem przypadku, gdy odpowiedzialność w nim ustanowiona jest narzucona osobie utrzymującej hotel, obejmować będzie osobę kierującą hotelem lub przyjęciem gości w hotelu, a każde odniesienie do „utruty” obejmować będzie kradzież.”

3. Działy 2023 i 2034 ustawy podstawowej zostają uchylone.

4. Ustęp (b) działu 2113 ustawy podstawowej otrzymuje brzmienie:

„Osoba utrzymująca hotel (b) należności osoby utrzymującej hotel za zapewnione zakwaterowanie lub wyżywienie, na rzeczach takiego gościa, do czasu pozostawania tych rzeczy w hotelu lub domu osoby utrzymującej hotel;”.

Przyjęto przez Izbę Reprezentantów na posiedzeniu nr 99 w dniu 3 stycznia 1966 r.

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. A. Ananicz

199

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o wspólnej granicy państwowej, stosunkach prawnych na niej obowiązujących oraz o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach granicznych,

sporządzona w Wilnie dnia 5 marca 1996 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 5 marca 1996 r. została sporządzona w Wilnie Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o wspólnej granicy państwowej, stosunkach prawnych na niej obowiązujących oraz o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach granicznych w następującym brzmieniu: